Reseberättelse – Scania 2011

En liten resumé av min utlandsvistelse i Brasilien som avverkades på totalt 8 veckor, 6 veckors arbete och 2 veckors semester under jul & nyår. 3 viktiga erfarenheter i fokus, arbetet, människorna och Brasilien i allmänhet.

Först och främst, arbetet med Scania grundlades tidigare under 2011 då PADOK gjorde sin återkommande utlandsvistelse tillsammans (PV46), denna gång till just Brasilien. Jag hade förmånen att organisera resan tillsammans med tre andra kollegor, vilket gjorde att jag bland annat fick en väldigt bra kontakt med Scania. Efter PADOK resan behöll jag kontakten med företagets VP för produktion och utveckling (Stefan Palskog), som till sist mynnad ut i ett 6 veckor långt projekt. Projektet som vi skapade utfördes på Scanias avdelning för inköp och leverantörsutveckling och fördelades på 3 delar; utbildning, utvärdering av leverantörer samt sammanfattning och slutsatser. Målet var att se hur min forskning passade in i Scanias struktur för att utvärdera och utveckla leverantörer, samt för mig att få praktiskt erfarenhet och ny input till forskning. Två underleverantörer besöktes under två veckors tid samt spenderade jag ett antal dagar i Scanias egen produktion där jag tittade på hur företaget jobbade med sin materialförsörjning till sin motorlina. Slutsatserna från analyserna var goda, men givetvis genererades lika många frågetecken (utvecklingsområden) som svar.

Några nyttiga erfarenheter från resan och arbetet. Brasilianska människor är otroligt hjälpsamma och omtänksamma. Under min tid på arbetsplatserna, både på Scania och ute hos underleverantörerna har jag (vi) blivit otroligt väl omhändertagna. Jag hade bland annat en otroligt hjälpsam sekreterare som hjälpte till med minsta möjliga praktiska problem. Men detta gäller inte bara på arbetet. Trots att språket är ett dilemma (väldigt få människor pratar engelska) vill folk gärna prata och hjälpa till i alla möjliga situationer. Detta till trots att jag till en början inte förstod så mycket alls av den brasiliansk portugisiska som utövas i landet (tummen upp var ett återkommande inslag i vardagen). Med lite träning och övning så började jag med veckorna behärska de tre måsteområdena för överlevnad, nämligen fraser om att äta och betala, att bli transporterad och bo & leva. Den svenska chefen för inköp kommenterade detta med att Sverige har väldigt mycket att lära när det gäller omtänksamhet mot sina anställda, kunder och leverantörer.

Arbetsplatsen Scania, ligger sydöst om centrala Sao Paulo. Jag hade ca 20 km till arbetsplatsen dit jag tog mig med bil. Detta är dock enligt mig Sao Paulos stora MEN. Flertalet gånger tog dessa 20 km nästan två timmar att köra. Det hade med andra ord gått snabbare att springa. Sao Paulo är en av världens mest biltäta städer. Det finns ca 6 miljoner personbilar i staden, samt en del bussar (hörde något om 20 000) samt en drös med motorcyklar och tunga fordon. Summan av detta är en oerhört tät trafik och det kan det vara när som helst under dygnet, dag som natt. Fredagar är i allmänhet värst då alla tar bilen till arbetet eftersom Sao Paulo-borna gärna åker till stranden direkt när helgen närmare sig. Och med lite erfarenhet så vet jag varför. Det regnar mer eller mindre varje dag i Sao Paulo under sommaren. Staden är nämligen belägen på en platå över 1 km höjd över havet, vilket gör att det bildas moln längs kustremsan som i sin tur generar en hel del nederbörd. Därför är det mycket vanligt att det är strålande sol vid stränderna, medan det kan vara extrema skyfall i centrala Sao Paulo (bara ca 50 km till kusten). Angående bilproblematiken måste jag nämna lite kuriosa. Som ett sätt att minska trafiken centralt har staden infört en regel som säger att beroende på vilken siffra bilens registreringsskylt slutar, har

bilen körförbud på vissa vägar en dag per vecka. Dock har detta inte varit helt lyckat eftersom människor som har råd helt enkelt köpt ytterligare en bil medan de vägar där förbudet inte gäller har (troligen) fått ännu tätare trafik.

Sao Paulos (och Brasilien) andra dilemma är säkerheten. Måste dock medge att jag aldrig kände mig orolig, trots att hemvägen från jobbet i princip korsade en av stadens favelor (favelan är Brasiliens namn för slumområden, eller fattiga områden). Att bli rånade är inte vanligt, men det kan hända några gånger per livstid. Fick givetvis höra många historier, men den allmänna rekommendationen var att se detta som välgörenhet till fattiga, och att om det nu skulle hända så är det bara att stiga ur bilen i lugn och ro samt lämna telefon och plånbok utan hastiga rörelser, samt att inte ha med sig mer pengar eller prylar än nödvändigt. Stötte dock inte på några som helst problem, men det är ändå viktigt att vara förberedd utifall att.

Som slutsats har detta vara en väldigt givande och samtidigt en väldigt trevlig resa med många nya möten, erfarenheter och inte minst, riktigt roligt!
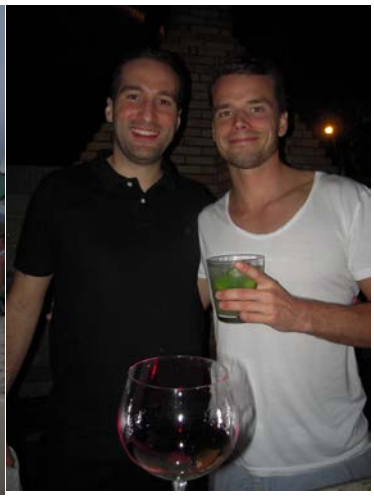
Lite blandad bilder från Jobb och fritid.